



Arrest

nr. 218 560 van 20 maart 2019
in de zaak RvV x IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19^{ter}) in, als echtgenoot van mevrouw J. S., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 22 juni 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Op

16 april 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing, bij arrest nr. 202 441.

1.3 Op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 13 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 27.12.2016 werd ingediend door:

<i>Naam: H(...)a</i>	<i>Voorna(a)m(en): S(...)</i>	<i>Nationaliteit: Albanië</i>
<i>Geboortedatum: (...)</i>	<i>Geboorteplaats: (...)</i>	<i>Rr:(...)</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag van 27.12.2016 werd eerder geweigerd, echter deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd dd. 27.11.2012 door de rechtbank in Frankrijk veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf voor diefstal met verzwarende omstandigheden.

Overeenkomstig onderzoek van de Belgische politie betrof het hier geen alleenstaand feit. De informatie die daarover ter beschikking werd gesteld is de volgende

- Een nazicht betreffende de seining in Italië onder de alias H(...)a E(...)*
- De melding van de verbindingsofficier in Albanië dat betrokkene daadwerkelijk zijn naam verschillende keren heeft gewijzigd van H(...)a E(...) naar H(...) E(...) en naar H(...)a S(...).*
- Een overzicht van betrokkenes reisbewegingen tussen juli 2014 en december 2016 waarvan de politie oordeelt dat dit reisgedrag als verdacht kan worden beschouwd gezien betrokkene eerder betrapt is op het buitensmokkelen van gestolen goederen uit Italië (juwelen in een sok, verstopt in een wagen).*
- Er is eveneens de volgende vermelding "Bij contact met het ccpd Doornik vernemen wij dat betrokkene gekend is voor 2 diefstallen met braak in woningen in het departement MARNE en dit in november 2012.*

Hij is ook gekend voor illegaal verblijf ten gevolge van de arrestatie voor deze inbraken. Er wordt bevestigd dat de 2 andere personen uit het Franse persartikel de mededaders waren bij deze feiten. Er werden tijdens de controle van het voertuig waarmee zij zich verplaatsten (...) vastgesteld dat gestolen juwelen in een sok in de luchtfilter dan de auto verborgen waren. Verder is de alias H(...)a E(...) gekend bij de Franse diensten."

- Een stuk 'internationale uitwisseling van politionele informatie' waaruit blijkt dat verzoeker ook geseind staat door Frankrijk en door Frankrijk werd gerepareerd na aanhouding in november 2012 voor zware diefstallen

- Een uittreksel uit het 4european criminal records information system – Ecris van 21 april 2017 waaruit blijkt dat betrokkene op 28 november 2012 door de correctionele rechtbank van Reims werd veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met verzwarende omstandigheden en op 6 mei 2013 door de correctionele rechtbank van Dijon tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Meer informatie over het Belgische onderzoek betreffende het gedrag van betrokkene is niet beschikbaar in het dossier en kan ook niet bijkomend gevraagd worden. De politieagent die belast is met het dossier heeft zelf het initiatief genomen om de dienst vreemdelingenzaken van een aantal antecedenten op de hoogte te brengen en een minimale toelichting te geven van hoe hij dit te weten is gekomen, echter hij mag daarbij uiteraard het geheim van het onderzoek niet schaden. Van de dienst

vreemdelingenzaken kan bezwaarlijk geacht worden dat er nog verder onderzoek wordt ingesteld. Vooreerst omdat de dienst vreemdelingenzaken daar niet toe gemachtigd is, wij kunnen geen politieel onderzoek voeren. Bovendien omdat meer concrete informatie uit de andere lidstaten niet kan verkregen worden eveneens omwille van dezelfde redenen. Voor zover er nog een onderzoek lopende is, mag het geheim van dat onderzoek niet worden geschaad. Voor zover betrokkene veroordeeld is, gaat het inderdaad om veroordelingen van 2012 en 2013. Van de veroordelingen zelf, zonder de inhoud te kennen van de vonnissen, in combinatie met het feit dat betrokkene de inreisverboden van zowel Italië als Frankrijk niet heeft opgevolgd en zelfs zijn naam heeft gewijzigd om deze te kunnen omzeilen menen wij wel degelijk te kunnen afleiden dat het hier om een persoon gaat die geen respect heeft voor de Franse en Italiaanse (straf)wetgeving.

Hij heeft sindsdien inderdaad ettelijke keren over en weer gereisd onder zijn nieuwe identiteit. Hij heeft nooit zelf te kennen gegeven dat hij voorheen een andere identiteit had. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het misleiden van de grensautoriteit aantoonde dat mijnheer niet als een recidivist kan worden beschouwd.

Betrokkene blijkt intussen gehuwd te zijn (nl. op 13.12.2016) met een Belgische, in het buitenland. Met betrekking tot die Belgische onderdane blijken er ook een aantal elementen met betrekking tot haar ware identiteit in onderzoek te zijn. Op zich heeft dit geen uitstaans met het persoonlijk gedrag van betrokkene, het gedrag van zijn Belgische partner kan hem bewaarlijk ten laste worden gelegd, echter het geeft wel aan in welke milieus betrokkene verkeert. Het lijkt wel alsnog het niet meer dan normaal is, zowel voor betrokkene als zijn echtgenote, dat zij naar gelang het hen uitkomt een andere identiteit of nationaliteit aannemen, wars van de wettelijke bepalingen van het gastland waarin ze verblijven. Bovendien komt daarmee ook de geldigheid van de huwelijksakte in het gedrang. Voor zover de echtgenote van betrokkene eigenlijk een andere identiteit heeft, of onder valse voorwendsels de Belgische nationaliteit heeft bekomen, is betrokkene helemaal niet gehuwd met een Belgische onderdane. Ook dienaangaand is het onderzoek nog hangende en de informatie beschikbaar in het administratief dossier vrij beperkt. We kunnen dit echter niet zo maar naast ons neerleggen en niet in overweging nemen. Het is immers het geheel van al deze elementen die ertoe doet besluiten dat betrokkene niet ter goeder trouw is en er wel degelijk een gevaar van betrokkene uitgaat betreffende de openbare orde in België. Betrokkene moet weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet wenselijk is.

Gezien betrokkene pas vrij recentelijk een wettelijke band heeft aangeknoopt met de Belgische, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het wordt in het licht van de voorgaande opsomming van feiten en identiteitswijzigingen, in verhouding tot de duur van het huwelijk, evenredig geacht het verblijfsrecht heden te weigeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 7 februari 2019.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer een manifeste beoordelingsfout aan, en de schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 11 oktober 2018 stelt dat verzoeker op 27 november 2012 door de rechtbank in Frankrijk werd veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf voor diefstal met verzwarende omstandigheden. Verzoeker zou verder geseind zijn in Italië onder de naam H(...)a E(...) en zou hij zijn naam verschillende malen gewijzigd hebben (van H(...)a E(...) naar H(...) E(...) en naar H(...)a S(...)).

Daarnaast zouden verzoekers reisbewegingen tussen juli 2014 en december 2016 als verdacht worden beschouwd omdat verzoeker eerder betrap zou zijn op het buitensmokkelen van gestolen goederen uit Italië.

Uit contact met het ccpd Doornik zou blijken dat verzoeker ook gekend zou zijn voor twee diefstallen met braak in woningen in het departement Marne in november 2012 en voor illegaal verblijf ten gevolge van deze arrestatie. De twee andere personen vermeld in een of ander Franse persartikel zouden mededaders zijn bij deze feiten.

Verder zou uit een ‘stuk internationale uitwisseling van politionele informatie’ blijken dat verzoeker ook geseind zou staan in Frankrijk en door dit land zou zijn gerepatrieerd na aanhouding in november 2012 voor zware diefstallen.

Uit een uittreksel dd. 21 april 2017 uit het “4european criminal records information system – Ecris” zou blijken dat verzoeker op 28 november 2012 veroordeeld werd tot 10 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Reims en op 6 mei 2013 tot 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Dijon.

Voorts vermeldt de bestreden beslissing nog dat geen verdere info over het Belgische onderzoek betreffende het gedrag van verzoeker beschikbaar is en niet bijkomend kan gevraagd worden. Een politieagent belast met het onderzoek lastens verzoeker zou wel zelf contact hebben opgenomen met verweerder en een aantal antecedenten hebben meegedeeld, evenals een minimale toelicht over de wijze waarop hij hiervan kennis heeft gekregen, doch het geheim van het onderzoek mag niet worden geschaad, zodat nadere info niet beschikbaar is.

Tenslotte poneert de bestreden beslissing dat verzoeker gehuwd is met een Belgische dame, ten aanzien van wie ook een aantal elementen met betrekking tot haar ware identiteit in onderzoek zouden zijn. Hierdoor zou de geldigheid van de huwelijksakte in het gedrang zijn en zou verzoekers mogelijks zelfs niet met een Belgische zijn gehuwd, indien deze laatste onder valse voorwendsels de Belgische nationaliteit heeft bekomen.

Omdat verzoeker pas vrij recentelijk een wettelijke band heeft aangeknoopt met een Belgische en er geen gemeenschappelijke kinderen zijn, wordt het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, zodat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt.

2.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt : (...)

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing enkel verwijst naar eerdere veroordelingen van verzoeker in november 2012 en mei 2013, de naamswijzigingen van verzoeker, zijn beweerdte verdachte reisbewegingen tussen 2014 en 2016, zijn repatriëring uit Frankrijk en naar informatie over een lopend Belgisch onderzoek, waarover niets mag gezegd worden wegens geheim van het dossier.

Dat verzoeker dienaangaande voorafgaandelijk wenst uiteen te zetten dat de naamswijzigingen die hij onderging, geenszins gebeurden met het oog op het misleiden van de autoriteiten en verweerder nergens heeft aangetoond dat dit inderdaad zijn beweegredenen zouden geweest zijn, quod non. Ook werd door verweerder geenszins bewezen dat de reizen die verzoeker tussen 2014 en 2016 maakte verdacht waren. Het staat immers iedereen vrij te reizen waarheen men wil. De bewering dat deze reisbewegingen verdacht zouden zijn, wordt nergens aangetoond.

Bovendien werd verzoeker na zijn veroordeling in 2013 ook nooit meer veroordeeld, zodat geenszins kan weerhouden worden dat deze reizen verdacht zouden geweest zijn.

4.

Verzoeker wil verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

“Artikel 27 (...)”(eigen onderlijning).

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de feiten, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar veroordelingen van verzoeker in 2012 en 2013 en de overige beweerde feiten (waarvan overigens geen enkel bewijs wordt voorgelegd!) zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker in 2012 en 2013 in Frankrijk, de naamswijzigingen van verzoeker, zijn beweerde verdachte reisbewegingen tussen 2014 en 2016, zijn repatriëring uit Frankrijk en naar informatie over een lopend Belgisch onderzoek, waarover niets mag gezegd worden wegens geheim van het dossier.

Dat deze feiten – met uitzondering van het zgn. lopende Belgische onderzoek – reeds in de voorgaande beslissing van verweerder als motivatie werden weerhouden en vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betreffende het beweerde lopende onderzoek lastens verzoeker in België, wordt door verweerder geen enkele tastbare informatie gegeven, doch worden oncontroleerbare insinuaties gemaakt.

Meer bepaald zou een politieagent belast met het dossier zelf contact hebben opgenomen met verweerder om een toelichting te geven betreffende antecedenten in hoofde van verzoeker en de wijze waarop hij dit te weten is gekomen, doch zou het geheim van het onderzoek hierbij niet mogen geschaad worden.

Meer informatie over het Belgische onderzoek betreffende het gedrag van verzoeker zou niet beschikbaar zijn en bovendien ook niet bijkomend kunnen gevraagd worden.

Dat de bestreden beslissing dat ook louter gebaseerd is op boude beweringen van verweerder, die op geen enkele wijze kunnen worden nagegaan, wat uiteraard een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Bovendien kunnen ernstige vragen gesteld worden bij een dergelijke werkwijze.

Immers, de cruciale vraag die zich stelt is dan ook of de beweerde politieagent zijn boekje niet serieus te buiten is gegaan door blijkbaar zgn. op eigen houtje contact op te nemen met verweerder en hem informatie mee te delen over een lopend onderzoek, waarvan het geheim bovendien niet mag geschaad worden.

Verweerder heeft dan ook zgn. op officiële wijze informatie verkregen over een geheim lopend onderzoek van een politieagent belast met het onderzoek, doch legt hiervan geen enkel bewijs voor...

Dat een dergelijke motivatie dan ook niet ernstig te noemen is, nu verweerder eender wat kan beweren om vervolgens te stellen dat hij wegens het geheim van het onderzoek geen bewijzen kan voorleggen en deze bewijzen bovendien niet bijkomend kunnen gevraagd worden!

Dat er in casu dan ook sprake is van een ernstige schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat de bestreden beslissing bovendien eenvoudigweg verwijst naar de veroordelingen van verzoeker door de rechtbank in Frankrijk voor feiten welke dateren van voor 2012 en 2013 en dus zeker niet meer als « actueel » kunnen beschouwd worden.

Dat ook de zgn. verdachte reisbewegingen van verzoeker (waarvan overigens nergens wordt aangetoond dat deze effectief verdacht waren) in 2014 en 2016 en de diefstallen in het departement Marne in 2012 en evenmin als « actueel » kunnen worden beschouwd.

Dat verweerder geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de feiten, waarvoor verzoeker in 2012 en 2013 in Frankrijk precies werd veroordeeld en de overige feiten in 2012 waarvoor hij gekend zou zijn.

Dat, gezien dit helemaal niet is gebeurd, verweerder dan ook geenszins kan beweren dat verzoeker actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

6.

Dat de bestreden beslissing zich bovendien beroept op officiële en geheime informatie verkregen van een politieagent die belast zou zijn met een onderzoek lastens verzoeker, zonder nader te specificeren waarover het onderzoek precies gaat, waarvan verzoeker verdacht wordt, enz.

Dat verzoeker dan ook geenszins kan nagaan op welke informatie verweerder zich precies baseert, zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Verweerder heeft zich dan ook gebaseerd op niet te controleren informatie (mogelijks zelfs verzinsels) teneinde tot de bestreden beslissing te komen, zodat de bestreden beslissing dan ook zonder meer foutief gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

7.

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is en een manifeste beoordelingsfout maakt, waar gesteld wordt met betrekking tot de Belgische echtgenote van verzoeker dat er een aantal elementen betreffende haar ware identiteit in onderzoek zouden zijn.

Dat een dergelijke bewering manifest onwaar en onjuist is!

Immers, er is geen enkel onderzoek naar de identiteit van verzoekster Belgische echtgenote!

De echtgenote van verzoekster, die afkomstig is uit Kosovo en hierdoor in de onmogelijkheid verkeert om een geboorteakte te bekomen wegens de vernietiging van de registers van de burgerlijke stand aldaar tijdens de burgeroorlog, heeft in het verleden een procedure conform artikel 72bis B.W. opgestart voor de familierechtbank in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk teneinde een akte van bekendheid te bekomen.

In het kader hiervan werd de echtgenote van verzoekster verhoord, doch geenszins omwille van het feit dat haar identiteit niet zou vaststaan, doch louter en alleen omtrent de redenen waarom zij geen geboorteakte in Kosovo kan bekomen.

Er bestaat dan ook geen enkele twijfel omtrent de identiteit van verzoekers echtgenote!

De bewering als zouden er dan ook mogelijks vragen rijzen omtrent de geldigheid van het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote zijn dan ook pertinent onwaar.

Aangezien verweerder zich in de bestreden beslissing beroept op pertinente onwaarheden en loze beweringen, kunnen ernstige vragen gesteld worden omtrent de andere door verweerder gedane beweringen...

Uiteraard kan met dergelijke loze beweringen die nergens op gesteund worden geenszins rekening worden gehouden, nu dit geen objectieve, accurate en waarheidsgetrouwe informatie is. Dat verweerder door zijn beslissing te baseren op dergelijke foutieve beweringen, dan ook een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

8. (...)

9.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 43 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Tevens is er sprake van diverse manifeste beoordelingsfouten, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd

door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en op de motiveringsplicht, zodat zij ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de vraag of sprake is van een afdoende motivering, worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 43 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 43 luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 27 december 2016 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd in functie van haar Belgische echtgenote J. S. Deze aanvraag werd op 22 juni 2017 een eerste keer geweigerd op basis van artikel 43 van de vreemdelingenwet, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze beslissing werd echter

vernietigd door de Raad, bij arrest nr. 202 441 van 16 april 2018. Op 11 oktober 2018 nam de gemachtigde een nieuwe weigeringsbeslissing in antwoord op de voormelde aanvraag van 27 december 2018, opnieuw gestoeld op het voormelde artikel 43, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Zoals de verzoekende partij ook aangeeft, vormt artikel 43 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 27, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° *de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.*”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “*Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.*” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “*om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

(naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: “*Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boulif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).*” (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van het voormelde artikel 8. Gelet op wat volgt, is het echter niet nodig hierop verder in te gaan.

De verzoekende partij richt zich enerzijds tegen de motivering van de gemachtigde met betrekking tot haar persoonlijk gedrag en anderzijds tegen de motivering met betrekking tot haar echtgenote J. S.

Wat het eerste element betreft, voert zij aan dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar haar eerdere veroordelingen in november 2012 en mei 2013, haar naamswijzigingen, haar beweerde verdachte reisbewegingen tussen 2014 en 2016, haar repatriëring uit Frankrijk en naar informatie over een lopend Belgisch onderzoek, waarover niets mag worden gezegd wegens geheim van het dossier.

Met betrekking tot de naamswijzigingen stelt de verzoekende partij dat deze geenszins gebeurden met het oog op het misleiden van de autoriteiten en dat de gemachtigde nergens heeft aangetoond dat dit zijn beweegredenen zouden zijn geweest.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een seining in Italië is onder de alias E. H(...)a en dat de verbindingsofficier in Albanië heeft gemeld dat de verzoekende partij daadwerkelijk haar naam verschillende keren heeft gewijzigd van E. H(...)a naar E. H. en naar S. H(...)a. Verder wijst de gemachtigde erop dat de verzoekende partij inreisverboden van zowel Italië als Frankrijk niet heeft opgevolgd en zelfs haar naam heeft gewijzigd om deze te kunnen omzeilen. De gemachtigde meent hieruit, in combinatie met de veroordelingen (hierop gaat de Raad verder nog in), wel degelijk te kunnen afleiden dat het hier om een persoon gaat die geen respect heeft voor de Franse en Italiaanse (straf)wetgeving. Hij geeft aan dat de verzoekende partij sindsdien inderdaad ettelijke keren over en weer heeft gereisd onder haar nieuwe identiteit en nooit zelf te kennen heeft gegeven dat zij voorheen

een andere identiteit had, en dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat het misleiden van de grensautoriteit aantoonst dat zij niet als een recidivist kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat de eigenlijke naamswijzigingen inderdaad blijken uit het administratief dossier. De verzoekende partij betwist dit ook niet, maar voert wel terecht aan dat nergens is aangetoond dat deze gebeurtenissen met het oog op het misleiden van de autoriteiten. De bewering van de gemachtigde dat deze naamswijzigingen werden doorgevoerd om inreisverboden in Frankrijk en Italië te omzeilen, wordt door geen enkel objectief element in het administratief dossier onderbouwd. In een e-mail van 3 januari 2017, gericht aan rechercheur F. C. van de politiezone VLAS, speculeert C. van "DJSOC Balkan" het volgende: *"Artikel in bijlage zal de reden geweest zijn voor een naamswijziging."* Het artikel zelf is niet terug te vinden in het administratief dossier, maar volgens de hoofding van de e-mail werden de volgende bijlagen toegevoegd: *"Google Translate.doc; genova-i-retroscena-della-cattura-della-banda-del-chiavistello.pdf"*. Op basis van de titel lijkt dit artikel te zijn opgesteld in het Italiaans, en aldus in een andere taal dan deze van de rechtspleging. De Raad wijst erop dat hij, overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet verplicht is dit document in overweging te nemen, bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling. In een e-mail van 5 januari 2017 van de voormelde rechercheur F. C. wordt melding gemaakt van een Italiaans persartikel en wordt het volgende gesteld: *"Bij opzoekingen op het internet blijkt dat in een Italiaans persartikel dd 15.12.10 de naam H(...)a E. voorkomt. Dit artikel handelt over een groep Albanezen die gespecialiseerd waren in diefstallen van merkkledij. H(...)a E. werd al gearresteerd op heterdaad in mei 2010, samen met nog 2 andere Albanezen. De afdruk van dit artikel is hierbijgevoegd als bijlage 4."* In de hoofding van de betrokken e-mail worden slechts drie stukken opgelijst. Ook in een e-mail van 9 januari 2017 van de voormelde rechercheur F. C. wordt nog verwezen naar *"een Italiaans persartikel dd 15.12.10"* waarin E. H(...)a als lid van een dievenbende beschreven is, dat als tweede bijlage zou gevoegd zijn. De titel van de tweede bijlage luidt als volgt: *"20170109[reeks van cijfers].pdf"*. In de mate dat deze e-mails van 5 en 9 januari 2017 verwijzen naar hetzelfde Italiaans persartikel als datgene dat wordt vermeld in de voormelde e-mail van 3 januari 2017, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat uit de beknopte weergave niet kan worden afgeleid dat de erin beschreven feiten de reden zullen zijn geweest voor de naamswijziging van de verzoekende partij. Bijkomend wijst de Raad op hetgeen hij reeds vaststelde in zijn vernietigingsarrest nr. 202 441 van 16 april 2018, dat kracht van gewijsde heeft: *"Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij opwerpt dat met persartikels bezwaarlijk rekening kan worden gehouden omdat persartikels qua objectiviteit niet kunnen worden beschouwd als gelijkwaardig aan de informatie van politionele en gerechtelijke instanties. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische politie contact opgenomen heeft met de Franse politie en de feiten vermeld in het persartikel verifieerde, inzake het Italiaanse persartikel is dit niet gebeurd. Inzake de feiten in Frankrijk wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt wanneer deze plaatsvonden en evenmin wordt vermeld tot welke gevolgen deze feiten aanleiding hebben gegeven."*

Omdat persartikels niet dezelfde objectiviteit hebben als informatie van politionele en gerechtelijke instanties en omdat in de bestreden beslissing niet op concrete wijze wordt verduidelijkt welke geverifieerde feiten hieruit effectief blijken en waartoe deze aanleiding hebben gegeven, moet worden vastgesteld dat dit motief de bestreden beslissing niet kan schragen."

Gelet op het bovenstaande moet dan ook worden vastgesteld dat de stelling van de gemachtigde dat de verzoekende partij naamswijzigingen heeft doorgevoerd om inreisverboden in Frankrijk en Italië te omzeilen, op loutere speculatie berusten en dan ook niet overeind kunnen blijven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze speculatie van de gemachtigde zelfs op nog andere gronden berust dan de voormelde speculatie van C. van "DJSOC Balkan".

Ook met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde verdachte reisbewegingen voert de verzoekende partij aan dat geenszins is bewezen dat de reizen die zij tussen 2014 en 2016 maakte, verdacht waren. Zij geeft aan dat het iedereen immers vrijstaat te reizen waarheen men wil, en dat de bewering dat deze reisbewegingen verdacht zouden zijn, nergens wordt aangetoond. Daarnaast voert zij aan dat zij na haar veroordeling in 2013 ook nooit meer werd veroordeeld, zodat geenszins kan worden weerhouden dat deze reizen verdacht zouden zijn geweest.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing met betrekking tot de reisbewegingen tussen juli 2014 en december 2016 het volgende: *"Een overzicht van betrokkenes reisbewegingen tussen juli 2014 en december 2016 waarvan de politie oordeelt dat dit reisgedrag als verdacht kan worden beschouwd gezien betrokkene eerder betrapt is op het buitensmokkelen van gestolen goederen uit Italië (juwelen in een sok, verstopt in een wagen)."*

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat op basis van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarop de stelling van de gemachtigde is gesteund dat het reisgedrag van de verzoekende partij als verdacht kan worden beschouwd *“gezien betrokkene eerder betrappt is op het buitensmokkelen van gestolen goederen uit Italië (juwelen in een sok, verstopt in een wagen)”*.

Uit het administratief dossier blijken de volgende elementen. In de voormelde e-mail van 3 januari 2017 worden de verschillende reisbewegingen van de verzoekende partij tussen 24 juli 2014 en 17 december 2016 opgelijst. Onder de hoofding *“context”* wordt het volgende gesteld: *“Merkwaardig dat er een dertigtal in- en uitreisstempels in het paspoort staan, voornamelijk van landen uit de Balkan.”* Onder de hoofding *“onderzoek”* wordt vervolgens het volgende gesteld: *“Na onderzoek blijkt dat H(...)a S. niet gekend is in onze nationale politionele informatie, noch in het SIS, noch bij Interpol. Bij het bekijken van de in- en uitreisstempels in het Albanees paspoort blijkt dat het reisgedrag als verdacht kan beschouwd worden.”* Vervolgens wordt aangegeven dat via opzoeken op internet een Franstalig persartikel van 8 mei 2013 werd teruggevonden waarin de naam S. H(...)a wordt vermeld in het kader van diverse diefstallen in bende, met nog twee medeplichtigen. Dit artikel bevindt zich wel (zij het gedeeltelijk) in het administratief dossier en lijkt betrekking te hebben op feiten die dateren van 26 november 2012. Onder een volgende hoofding *“Contact CCPD Doornik”* wordt aangegeven dat de verzoekende partij (onder de naam S. H(...)a) is gekend voor twee diefstallen met braak in woningen in het departement Marne in november 2012 (en ten gevolge van deze arrestatie ook voor illegaal verblijf) en dat wordt bevestigd dat de twee andere personen uit het Frans persartikel de mededaders waren bij deze feiten. Vervolgens wordt het volgende gesteld: *“Er werden tijdens de controle van het voertuig waarmee zij zich verplaatsten (SEAT Cordoba met Franse nummerplaat (...)) vastgesteld dat gestolen juwelen in een sok in de luchtfilter van de auto verborgen waren. Verder is de alias H(...)a E. (...) gekend bij de Franse diensten.”* In de bestreden beslissing wordt dit ook weergegeven in een volgend punt van de opsomming van de ter beschikking zijnde informatie. In de reeds eerder aangehaalde e-mail van 9 januari 2017 wordt met betrekking tot het reisgedrag van de verzoekende partij nogmaals het volgende gesteld: *“Gezien er in het paspoort van H(...)a S. menige in- en uitreisstempels staan die wijzen op een verdacht karakter van zijn reisgedrag werd verder onderzoek gedaan door ons.”* Vervolgens wordt opnieuw verwezen naar de voormelde inlichtingen bekomen van de Franse politiediensten en naar het Italiaanse persartikel van 15 december 2010. Tevens wordt opgemerkt dat het, aangezien het huidige paspoort van S. H(...)a dateert van 12 november 2013, meer dan waarschijnlijk is dat hij dit nieuwe paspoort heeft gevraagd en bekomen om zijn vorige uitwijzing uit Frankrijk te maskeren.

Uit de bovenstaande gegevens van het administratief dossier blijkt nergens het causale verband dat de gemachtigde in de bestreden beslissing maakt tussen enerzijds het feit dat de gemachtigde het reisgedrag van de verzoekende partij als verdacht beschouwt en anderzijds het feit dat de verzoekende partij reeds eerder is betrappt op het buitensmokkelen van gestolen goederen uit Italië. Deze overweging van de gemachtigde vindt dan ook geen steun in het administratief dossier en berust op loutere speculatie.

De Raad wijst er verder op dat hij in zijn eerdere vernietigingsarrest van 16 april 2018 met betrekking tot het reisgedrag van de verzoekende partij het volgende stelde: *“Uit bestudering van de in- en uitreisstempels van betrokkene paspoort blijkt dat hij nog steeds veelvuldig over en weer reist tussen Europa en de Balkan. De politie omschrijft deze veelvludige reizen, gezien de voorgeschiedenis van betrokkene, als ‘merkwaardig’.”*

Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker veelvuldig heen en weer reist tussen Europa en de Balkan, niet volstaat om aan te tonen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De politie omschrijft deze feiten als merkwaardig “gezien de voorgeschiedenis” van verzoeker, maar hieruit blijkt dat dit slechts een veronderstelling door de politie is en deze veronderstelling niet wordt gestaafd met concrete informatie dat verzoeker dit over en weer reizen zou uitoefenen in het kader van een criminele activiteit. Het gegeven dat verzoeker veel over en weer reist en dat de politie dit als merkwaardig bestempelt gezien verzoekers verleden, volstaat op zich niet om de bestreden beslissing te schragen.” In de thans bestreden beslissing gebruikt de gemachtigde niet langer het woord *“merkwaardig”*, maar wel het woord *“verdacht”* en wordt niet meer als verklaring verwezen naar de voorgeschiedenis van de verzoekende partij, maar wel naar het feit dat zij reeds eerder is betrappt op het buitensmokkelen van gestolen goederen uit Italië. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de politie de reisbewegingen van de verzoekende partij als verdacht heeft bestempeld omwille van deze eerdere betrapping. Voor het overige blijkt uit de hoger weergegeven elementen van het administratief dossier dat de omschrijving *“verdacht”* die de

politie aan het reisgedrag van de verzoekende partij heeft gegeven, net als de omschrijving “merkwaardig” waarvan sprake in de eerdere, op 16 april 2018 vernietigde, bijlage 20, slechts gestoeld blijkt op een veronderstelling van de politie, die niet wordt gestaafd met concrete informatie dat de verzoekende partij dit over en weer reizen zou uitoefenen in het kader van een criminele activiteit. De enige (in meer of mindere mate) concrete informatie waarnaar in de verschillende e-mails van rechercheur F. C. en de “DJSOC Balkan” wordt verwezen, heeft betrekking op feiten die dateren van ten laatste november 2012. Daarnaast geeft de verzoekende partij ook terecht aan dat niet blijkt dat zij na haar veroordeling in 2013 nog veroordeeld is geweest. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 november 2012 door de correctionele rechtbank te Reims werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden, gepleegd op 27 november 2012. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing ook zelf naar deze veroordeling, zij het met een verkeerde datum (28 november 2012). Ook met zijn verwijzing naar een veroordeling van 27 november 2012 door “de rechtbank in Frankrijk” lijkt de gemachtigde op deze veroordeling te doelen. Er blijken immers geen andere veroordelingen door een Franse rechtbank in 2012 uit het administratief dossier. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de verzoekende partij op 6 mei 2013 door de correctionele rechtbank te Dijon werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden. Uit het administratief dossier blijkt dat ook deze veroordeling betrekking heeft op diefstal met verzwarende omstandigheden en dat deze feiten dateren van 26 november 2012. Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg niet dat de betrokken reisbewegingen tussen juli 2014 en december 2016 naderhand aan enig crimineel feit zijn gelinkt geworden.

Uit het bovenstaande blijkt dat het motief met betrekking tot de zogenaamd “verdachte” reisbewegingen van de verzoekende partij om meerdere redenen niet overleidend kan blijven, aangezien de vaststellingen van de gemachtigde geen (objectieve) steun vinden in het administratief dossier.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in haar verzoekschrift concreet in op de voormelde veroordelingen in 2012 en 2013. Zij benadrukt hierbij dat deze zeker niet meer als actueel kunnen worden beschouwd, dat de gemachtigde ook geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de feiten waarvoor zij in 2012 en 2013 precies werd veroordeeld, en voor de overige feiten in 2012 waarvoor zij zou zijn gekend, en dat hij dan ook geenszins kan beweren dat zij actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich, in zijn reeds meermaals aangehaald vernietigingsarrest van 16 april 2018, reeds heeft uitgesproken over de “veroordeling in Frankrijk in 2012”, waarvan de Raad hoger heeft vastgesteld dat op basis van de gegevens van het administratief dossier moet worden aangenomen dat dit de veroordeling van 29 november 2012 door de correctionele rechtbank van Reims betreft. In dit verband oordeelde de Raad het volgende: *“Inzake de veroordeling in Frankrijk in 2012 kan inderdaad opgemerkt worden dat het persoonlijk gedrag van verzoeker dat uit de feiten die ten grondslag liggen aan deze veroordeling, niet meer actueel lijkt. Tevens kan verzoeker gevolgd worden waar hij aanvoert dat geen onderzoek werd gevoerd naar de feiten die aan deze veroordeling ten grondslag liggen. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat het om diefstal gaat met verzwarende omstandigheden maar wordt verder geen uitleg gegeven en wordt niet vermeld van wanneer de feiten dateren. De uitleg in de bestreden beslissing over diefstallen in Italië en in Frankrijk gaan niet over deze veroordeling van 2012 in Frankrijk.*

De concrete handelingen en precieze feiten die verzoeker stelde en pleegde en die aanleiding gaven tot deze veroordeling, worden niet uiteengezet in de bestreden beslissing noch wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat er aan deze veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verwijzing naar de veroordeling in 2012 op zich niet volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De bestreden beslissing bevat evenwel nog andere motieven.” Bijgevolg heeft de Raad reeds met kracht van gewijsde vastgesteld dat de veroordeling van 2012 niet langer actueel lijkt en dat de gemachtigde bovendien geen onderzoek heeft gevoerd naar de feiten die aan deze veroordeling ten grondslag liggen, en besloten dat een verwijzing naar deze veroordeling op zich niet kan volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

De gemachtigde verwijst in de thans bestreden beslissing echter bijkomend naar een tweede veroordeling, die dateert van 6 mei 2013. Zoals hoger reeds gesteld, heeft deze veroordeling betrekking op feiten van 26 november 2012, waardoor deze zelfs één dag ouder zijn dan de feiten die tot de veroordeling van 29 november 2012 hebben geleid. Bijgevolg kan *a fortiori* niet zonder meer worden aangenomen dat de feiten die aanleiding gaven tot de voormelde veroordeling van 2013 nog actueel zijn. Verder blijkt dat de gemachtigde ook in het kader van deze veroordeling geen nader onderzoek

heeft verricht, hij laat zelfs na aan te geven voor welke feiten de verzoekende partij *überhaupt* werd veroordeeld. De vaststellingen van de Raad met betrekking tot de veroordeling van 2012 in zijn eerder vernietigingsarrest van 16 april 2018 kunnen dan ook *a fortiori* worden toegepast op de veroordeling van 2013.

Daarnaast blijkt dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing een bijkomende motivering met betrekking tot de veroordelingen van 2012 en 2013 heeft opgenomen: *“Voor zover betrokkene veroordeeld is, gaat het inderdaad om veroordelingen van 2012 en 2013. Van de veroordelingen zelf, zonder de inhoud te kennen van de vonnissen, in combinatie met het feit dat betrokkene de inreisverboden van zowel Italië als Frankrijk niet heeft opgevolgd en zelfs zijn naam heeft gewijzigd om deze te kunnen omzeilen menen wij wel degelijk te kunnen afleiden dat het hier om een persoon gaat die geen respect heeft voor de Franse en Italiaanse (straf)wetgeving.*

Hij heeft sindsdien inderdaad ettelijke keren over en weer gereisd onder zijn nieuwe identiteit. Hij heeft nooit zelf te kennen gegeven dat hij voorheen een andere identiteit had. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het misleiden van de grensautoriteit aantoonde dat mijnheer niet als een recidivist kan worden beschouwd.”

In de eerste plaats blijkt uit de bovenstaande motivering dat de gemachtigde zelf erkent de inhoud van de Franse vonnissen van 2012 en 2013 niet te kennen. De gemachtigde oordeelt echter dat hij uit de combinatie van de veroordelingen op zich met het niet opvolgen van inreisverboden van zowel Italië als Frankrijk en de naamswijzigingen met het doel deze inreisverboden te omzeilen, kan afleiden dat het om een persoon gaat die geen respect heeft voor de Franse en Italiaanse (straf)wetgeving. Daarnaast wordt nog verwezen naar het ettelijke keren over en weer reizen van de verzoekende partij onder haar nieuwe identiteit, waarna de gemachtigde besluit dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat het misleiden van de grensautoriteit *“aantoonde dat mijnheer niet als een recidivist kan worden beschouwd”*.

De Raad heeft hoger reeds vastgesteld dat het motief met betrekking tot de naamswijzigingen niet overeind kan blijven, aangezien dit op loutere speculatie is gebaseerd. In de mate dat de gemachtigde hierop zijn overweging met betrekking tot het misleiden van de grensautoriteiten stoelt, is ook deze aangetast door hetzelfde gebrek. In de mate dat de gemachtigde het misleiden van de grensautoriteiten los ziet van de zogenaamde bewuste naamswijzigingen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet duidelijk maakt waarop zijn vaststelling dat de verzoekende partij als een recidivist moet worden beschouwd, precies is gestoeld. Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet met betrekking tot welke inbreuk de gemachtigde aanneemt dat sprake is van (wettelijke) herhaling. Ook hier blijkt niet dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en zijn beslissing afdoende heeft gemotiveerd.

Verder komt het hoe dan ook niet toe aan de Raad als annulatierechter om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of deze uit de – als niet langer actueel geoordeelde – veroordelingen van 2012 en 2013 in combinatie met het niet opvolgen van inreisverboden, zou afleiden dat het om een persoon gaat die geen respect heeft voor de Franse en Italiaanse (straf)wetgeving.

Bovendien gaat de gemachtigde met de hoger geciteerde toevoeging in de thans bestreden beslissing nog steeds voorbij aan de vaststellingen van de Raad in zijn vernietigingsarrest van 16 april 2018, dat – het weze nogmaals benadrukt – kracht van gewijsde heeft: *“Uit de concrete omstandigheden van het dossier moet bijgevolg het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduid dat de gemachtigde van de staatssecretaris pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.*

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar bepaalde elementen, maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de nationale veiligheid.” Dat de gemachtigde moet nagaan of de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, wordt ook door de verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals benadrukt.

De gemachtigde hanteert in zijn beslissing immers criteria als *“persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*, *“geen*

respect [hebben] voor de Franse en Italiaanse (straf)wetgeving” en “als een recidivist [kunnen] worden beschouwd”. Dit is niet het reeds herhaaldelijk vermelde criterium dat door artikel 43 juncto artikel 45 van de vreemdelingenwet moet worden gehanteerd, op basis van de richtlijnconforme interpretatie van de betrokken bepalingen die blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. De gemachtigde verwijst naar niet zonder meer nog actuele veroordelingen en naar feiten uit 2012 waarvan – bij gebrek aan enig vonnis in het administratief dossier – overigens zelfs niet duidelijk is of het dezelfde of andere feiten betreft dan de feiten die aanleiding gaven tot de betrokken veroordelingen, en combineert deze met andere elementen die al dan niet overeind kunnen blijven. Hij zet echter hoe dan ook nog steeds niet uiteen op welke manier uit de verschillende elementen zou moeten blijken dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De gemachtigde kan dit gebrek om een degelijk onderzoek te voeren (en vervolgens ook degelijk te motiveren) niet herstellen met het volgende motief in de thans bestreden beslissing: “Meer informatie over het Belgische onderzoek betreffende het gedrag van betrokkene is niet beschikbaar in het dossier en kan ook niet bijkomend gevraagd worden. De politieagent die belast is met het dossier heeft zelf het initiatief genomen om de dienst vreemdelingenzaken van een aantal antecedenen op de hoogte te brengen en een minimale toelichting te geven van hoe hij dit te weten is gekomen, echter hij mag daarbij uiteraard het geheim van het onderzoek niet schaden. Van de dienst vreemdelingenzaken kan bezwaarlijk geacht worden dat er nog verder onderzoek wordt ingesteld. Vooreerst omdat de dienst vreemdelingenzaken daar niet toe gemachtigd is, wij kunnen geen politieel onderzoek voeren. Bovendien omdat meer concrete informatie uit de andere lidstaten niet kan verkregen worden eveneens omwille van dezelfde redenen. Voor zover er nog een onderzoek lopende is, mag het geheim van dat onderzoek niet worden geschaad.”

De verzoekende partij voert terecht aan dat de gemachtigde hiermee geen enkele tastbare informatie geeft, maar slechts oncontroleerbare insinuaties maakt en zijn beslissing stoelt op boude beweringen. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde zich moet stoelen op objectieve gegevens die blijken uit het administratief dossier, en de verzoekende partij ook de mogelijkheid moet hebben de motieven te kennen op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, door deze motieven in de betrokken beslissing op te nemen. Op deze manier wordt de verzoekende partij in staat gesteld om op een degelijke manier desgevallend een rechtsmiddel in te stellen en wordt de Raad in staat gesteld om op een degelijke manier zijn wettigheidstoetsing door te voeren. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen politieel onderzoek mag voeren en dat het geheim van het onderzoek niet mag geschonden worden, doet hieraan geen afbreuk. Ook dit motief van de bestreden beslissing kan dan ook niet overeind blijven. Ten overvloede wijst de Raad in dit verband erop dat artikel 62, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts één uitzondering voorziet op de verplichting om administratieve beslissingen met redenen te omkleden en de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen te vermelden, met name “indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”. Nergens blijkt dat deze uitzondering *in casu* van toepassing zou zijn.

Ten slotte neemt de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende motief op dat betrekking heeft op de echtgenote van de verzoekende partij: *“Betrokkene blijkt intussen gehuwd te zijn (nl. op 13.12.2016) met een Belgische, in het buitenland. Met betrekking tot die Belgische onderdane blijken er ook een aantal elementen met betrekking tot haar ware identiteit in onderzoek te zijn. Op zich heeft dit geen uitstaans met het persoonlijk gedrag van betrokkene, het gedrag van zijn Belgische partner kan hem bewaarlijk ten laste worden gelegd, echter het geeft wel aan in welke milieus betrokkene verkeert. Het lijkt wel alsnog het niet meer dan normaal is, zowel voor betrokkene als zijn echtgenote, dat zij naar gelang het hen uitkomt een andere identiteit of nationaliteit aannemen, wars van de wettelijke bepalingen van het gastland waarin ze verblijven. Bovendien komt daarmee ook de geldigheid van de huwelijksakte in het gedrang. Voor zover de echtgenote van betrokkene eigenlijk een andere identiteit heeft, of onder valse voorwendsels de Belgische nationaliteit heeft bekomen, is betrokkene helemaal niet gehuwd met een Belgische onderdane. Ook dienaangaand is het onderzoek nog hangende en de informatie beschikbaar in het administratief dossier vrij beperkt. We kunnen dit echter niet zo maar naast ons neerleggen en niet in overweging nemen. Het is immers het geheel van al deze elementen die ertoe doet besluiten dat betrokkene niet ter goeder trouw is en er wel degelijk een gevaar van betrokkene uitgaat betreffende de openbare orde in België. Betrokkene moet weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet wenselijk is.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook hier terecht aanvoert dat de gemachtigde zich op loze beweringen beroept en niet op objectieve, accurate en waarheidsgetrouwe informatie. Uit het administratief dossier blijkt dat in een e-mail van 9 januari 2017 van S. G. van "DJSOC Balkan" aan de voormelde rechercheur F. C. een aantal vermoedens en twijfels worden geuit met betrekking tot de identiteit en (oorspronkelijke) nationaliteit van de echtgenote van de verzoekende partij: *"En dat blijkt nog niet alles want L(...) heeft zo zijn twijfels over de identiteit/nationaliteit van S(...) J(...). Hij gaat er van uit dat J(...) een voornaam is die eigenlijk niet voorkomt in Kosovo, ttz. toch niet op het ogenblik dat zij geboren zou zijn."*

Deze twijfel wordt nog versterkt door naar haar profiel op FB te kijken: 'J(...) S(...) H(...)a'?

Hieruit blijkt dat ze voornamelijk Albanese en Belgische vrienden heeft uit Albanië en niemand uit Kosovo.

Verder valt nog op dat twee (Albanese) vriendinnen SH(...) noemen:

- *Er(...) B. Sh(...) = SH(...) Er(...), DPOB (...) S(...);*
- *F(...) Sh(...) = SH(...) F(...), DPOB (...) L(...),(...).*

Vermoedelijk is S(...) J(...) iemand van de familie SH(...) uit L(...) en heeft zij/haar familie een valse identiteit opgegeven om zich te kunnen vestigen in België.

Voorlopig is dit het. (...)"

Op basis van deze vermoedens en twijfels trekt de gemachtigde vervolgens zonder meer zowel de geldigheid van de huwelijksakte als de Belgische nationaliteit van de echtgenote van de verzoekende partij in twijfel, maar dit wordt op geen enkele manier onderbouwd door objectieve elementen in het dossier. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de speculaties zelfs lijken te worden tegengesproken door een stuk dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, met name een "verzoekschrift art. 72 bis B.W." van 12 januari 2016, waarmee de echtgenote van de verzoekende partij verzoekt om een volgens haar onmogelijk te verkrijgen akte van bekendheid (ter vervanging van een eveneens onmogelijk te verkrijgen geboorteakte) te vervangen door een beëdigde verklaring van haarzelf. Dit stuk dateert van voor de bestreden beslissing van 11 oktober 2018, maar aangezien de verzoekende partij hoe dan ook niet aantoonde dat dit verzoekschrift daadwerkelijk werd ingediend en ook niet welk gevolg de familierechtbank van Kortrijk er desgevallend aan heeft gegeven, gaat de Raad hierop niet verder in. Bijkomend kan er in dit verband ten overvloede op gewezen worden dat deze overwegingen van de gemachtigde, waarin hij zelfs lijkt te betwisten dat nog sprake is van een huwelijk met een persoon van Belgische nationaliteit, hoe dan ook niet relevant zijn in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, waarop de thans bestreden beslissing is gestoeld.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de gemachtigde ook in het kader van dit motief zelf erkent dat de informatie beschikbaar in het administratief dossier vrij beperkt is en dat het onderzoek nog hangende is. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde zich hierachter niet kan verschuilen om zijn beslissing niet afdoende te moeten motiveren.

Ook de uitlatingen van de gemachtigde, waarbij hij weliswaar erkent dat het gedrag van haar Belgische echtgenote op zich geen uitstaans heeft met het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en dat dit gedrag van de echtgenote de verzoekende partij bezwaarlijk ten laste kan worden gelegd, maar vervolgens stelt dat het wel aangeeft in welke milieus de verzoekende partij verkeert, maken loutere speculaties uit.

Zelfs als het bovenstaande motief niet zou zijn gestoeld op loutere speculatie en steun zou vinden in objectieve gegevens van het administratief dossier, moet de Raad ook met betrekking tot dit motief vaststellen dat de gemachtigde andere criteria dan het wettelijk criterium hanteert. Hij stelt immers het volgende: *"Het is immers het geheel van al deze elementen die ertoe doet besluiten dat betrokkene niet ter goeder trouw is en er wel degelijk een gevaar van betrokkene uitgaat betreffende de openbare orde in België. Betrokkene moet weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet wenselijk is."* Ook hier moet dan ook besloten worden tot een gebrek aan zorgvuldigheid en een onjuiste, onwettelijke motivering.

Op grond van het bovenstaande moet worden vastgesteld dat de gemachtigde heeft nagelaten om, rekening houdend met de concrete elementen van het dossier, naar behoren te onderzoeken of en te motiveren dat de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van artikel 43 van de vreemdelingenwet, zoals deze bepaling overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moet worden geïnterpreteerd. Bijgevolg kan de conclusie van de gemachtigde dat overeenkomstig het voormelde artikel 43 het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet worden geweigerd, niet overeind blijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens een gebrek aan afdoende motivering, en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 43 *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Aangezien de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend, kan aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk worden gedaan door enig betoog van de verwerende partij.

3.3 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE